

[Pelle Voigt]

maj, altså om to dage. Derfor synes jeg, at det ville være et vigtigt signal, hvis man i en af de dagsordener, der vedtages her i dag, som hr. Lasse Budtz var inde på det, kunne få understreget, at det er et folketingsflertals udtrykkelige opfattelse, at regeringen ikke skal medvirke til, at disse styrkemål i communiqueerne tages ad notam eller til efterretning. Det tror jeg ville klæde den socialdemokratiske dagsorden. Det ville udelukkende være en forklaring på, hvad der efter hr. Lasse Budtz' eget udsagn ligger i afsnit 3 i hans dagsorden. Det ville gøre den, tror jeg, langt mere acceptabel for os og i forhold til det, hr. Stinus sagde heroppefra, hvis det blev understreget, at denne formelle vedtagelse, denne tagen styrkemålene til efterretning, synes vi ikke regeringen skal kaste sig ud i.

Albrechtsen (VS):

Som det allerede klart har afspejlet sig i debatten, drejer den sig ikke alene om de kemiske våben, men i virkeligheden i lige så høj grad om manglende demokrati.

Hvordan kan det gå til, at vesteuropæerne i NATO kan være med til at godkende våben, som er klart folkeretsstridige, og som det store flertal i de vesteuropæiske befolkninger uden for al tvivl er modstander af? Hvordan kan det gå til, at i en alliance, der i princippet består af frie og suveræne og ligeværdige parter, ender det alligevel sådan, at de mindste stater i praksis må lade sig majorisere af den egentlige magthaver og se magtesløse til, mens NATO beslutter, at de skal forsvares med kemiske våben, at det fælles forsvar skal indeholde et arsenal af binærvåben?

Hvordan kan det gå til, hvis der var demokrati? Det synes jeg er det spørgsmål, denne debat også rejser, for det er jo det, der rent faktisk i disse dage er ved at ske. Hvis NATO-ministrene og forsvarsministrene på det næste møde godkender et communiqué, der enstemmigt tager til efterretning de styrkemålsplaner, der indeholder godkendelsen af den amerikanske produktion af binærvåben, så er det rent faktisk det, der er sket. Så er imod det store befolkningsflertals vilje her i Vesteuropa den beslutning truffet, der kan bane vejen for den amerikanske regerings planer om produktion af binærvåben.

Der er nogle, der mener, at man inden for NATOs rammer kan virke for nedrustnings skridt. Jeg skal ikke i dag gå ind i en besvarelse af det spørgsmål, om det er rigtigt, men man kan i hvert fald konstatere, at den her sag rejser det meget alvorlige spørgsmål, hvordan de, der har den opfattelse, i længden kan blive ved med at begrunde den, hvis det viser sig, at på trods af at NATOs befolkninger ikke ønsker disse våben, bliver de alligevel produceret, og man kunne ikke gøre noget for at hindre det, man havde ingen instrumenter, som kunne hindre det.

Jeg synes, at for alle NATO-tilhængere må denne sag simpelt hen rejse det helt fundamentale spørgsmål, om påstanden om demokrati i denne alliance er korrekt. Det synes jeg nogle af de borgerlige ordførere og såmænd også de socialdemokratiske medlemmer af dette ting burde tage op til meget omhyggelig overvejelse. Denne sag har vist mange ting om NATOs måde at arbejde på, som på et konkret plan giver meget stof til eftertanke.

Ligesom mange andre partier gav VS i det udenrigspolitiske nævn regeringen det klare råd at gøre alt, hvad der overhovedet var muligt, for at blokere beslutningen om de kemiske våbens optagelse i styrkemålsplanerne.

Forsvarsministeren sagde - det oplyste han i hvert fald over for de fremmødte journalister - at beslutningen om de kemiske våben i de amerikanske styrkemålsplaner ikke kunne blokeres. Der var ikke tale om en consensusbeslutning. Det vil sige, at der efter forsvarsministerens opfattelse ikke kræves enstemmighed. Danmark kunne alltså ikke blokere. Det er i høj grad sandsynligt, at ministeren på det punkt på det groveste har vildledt såvel det udenrigspolitiske nævn som folketinget.

Vi har set Jørgen Dragsdahls redegørelse i Information om, hvorledes det forholder sig, nemlig at efter al sandsynlighed havde beslutningen kunnet blokeres, hvis den danske regering havde haft kraft og vilje til at sige: hvis ikke de kemiske våben kommer ud, så vil vi ikke godkende de amerikanske styrkemål. Det ser ud til at være dokumenteret, at sådan er sammenhængen. Det vil sige, at når godkendelsen i dag er sket på et ambassadørmøde, så er det, fordi den danske regering ikke havde viljen til eller ønsket om at